

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 225.532 van 20 november 2013

in de zaak A. 209.273/XIV-35.054

In zake : Bruno DE WACHTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 juni 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 april 2013 van de selectiecommissie dat verzoeker niet beschikt over de vereiste competenties voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A) van het Administratief en Logistiek personeel van de geïntegreerde politie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 november 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is sedert 1 januari 2007 in dienst van de federale politie als lid van het CALog-personeel.

Op 1 november 2007 wordt verzoeker statutair benoemd als “secretaris van de Dirco en diensthoofd-DPL bij het CSD Oudenaarde” (niveau B).

Met een nota van 1 juli 2010 wordt aan het personeel meegedeeld dat de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie (DSR) selectieproeven organiseert voor kandidaten die in aanmerking komen voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A).

Artikel VII.16 van het ministerieel besluit van 28 december 2001 tot uitvoering van sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: UBPol) bepaalt dat de selectieproeven voor de kandidaten voor de bevordering door overgang naar het niveau A of B bestaan uit een persoonlijkheidsproef, een beroepsproef en een gesprek met de selectiecommissie.

Verzoeker stelt zich kandidaat voor het vergelijkend examen.

Met een brief van 8 november 2011 wordt verzoeker uitgenodigd voor de beroepsproef niveau A.

Op 14 februari 2012 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat hij voor de beroepsproef een score van 57,586 behaalde.

Met een brief van 29 maart 2012 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij geslaagd is voor het gedeelte “informaticakennis”.

Met een brief van 12 april 2012 wordt verzoeker uitgenodigd voor de persoonlijkheidsproef.

Met een brief van 12 september 2012 wordt verzoeker uitgenodigd voor het gesprek met de selectiecommissie.

Op 1 oktober 2012 beslist de selectiecommissie dat verzoeker niet geschikt is voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A).

Deze beslissing wordt op 8 maart 2013 ingetrokken.

Op 25 april 2013 neemt de selectiecommissie een nieuwe beslissing waarbij ze verzoeker ongeschikt acht voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht met een brief van 3 mei 2013.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen aan dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing omdat deze voor hem op geen enkele wijze een nuttig effect kan ressorteren nu de schorsing van de bestreden beslissing immers niet tot gevolg heeft dat verzoeker een betrekking als niveau A zal krijgen, integendeel, hij blijft gewoon zijn functie uitoefenen zoals hij dit deed als niveau B.

Voor zover verzoeker beoogt dat de selectiecommissie hem geschikt zou bevinden, waardoor hij een functie als niveau A zal betrekken, kan hij dit volgens de verwerende partij niet afdwingen. Het mogelijk voordeel dat verzoeker kan behalen door een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, is volgens de verwerende partij dan ook niet zeker omdat dit enkel tot gevolg zal hebben dat de selectiecommissie een nieuwe beslissing dient te nemen,

maar zij geenszins verplicht is verzoeker na een vernietiging wel geschikt te bevinden.

De verwerende partij wijst er bovendien op dat het slagen voor het examen niet automatisch de zekerheid met zich meebrengt dat verzoeker een functie in niveau A zal betrekken. Verzoeker dient zich immers eerst nog kandidaat te stellen voor een openstaande betrekking als niveau A binnen de mobiliteitsprocedure, waardoor hij in concurrentie zal komen met andere personeelsleden, waartussen nog eventueel bijkomende proeven en een selectiegesprek zullen georganiseerd worden. De verwerende partij merkt nog op dat, gelet op de actuele budgettaire context, de mobiliteitscyclus bijna volledig stil ligt. Het belang van verzoeker vertoont volgens haar derhalve allerminst een zeker karakter. Een zuiver eventueel of louter potentieel belang volstaat niet.

In het kader van de voorliggende schorsingsprocedure kan volgens de verwerende partij logischerwijze enkel besloten worden dat er geen sprake is van een zeker belang in hoofde van verzoeker nu hij op geen enkele wijze met de schorsing dan wel de vernietiging van het bestreden besluit een voordeel kan behalen. De verwerende partij wijst dienaangaande naar de uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.2. Aangezien hierna zal blijken dat alvast één van de grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing niet is vervuld, dient deze exceptie in de huidige stand van de rechtspleging niet nader onderzocht.

V. Onderzoek van de vordering

5.1. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij reeds 60 jaar oud is en dat, niettegenstaande te verwachten valt dat een vernietigingsarrest geen vijf jaar op zich zal laten wachten, de tijd voor hem toch wel dringt. Hij voert dienaangaande meer bepaald aan dat hij gefnuikt wordt in zijn ambitie om als leidend ambtenaar in Brussel te helpen aan een betere organisatie van de federale politie en dat een later tussen te komen vernietigingsarrest hier onvoldoende zal aan remediëren omdat hij dan werkelijk in de eindfase van zijn carrière zal gekomen zijn en een dergelijke opportuniteit tegen dan “voltooid verleden tijd zal zijn”.

Verzoeker voert bijkomend een financieel nadeel aan. Hij betoogt meer bepaald dat hij maandelijks € 950 derft door geen niveau A te worden, zijnde het verschil tussen een eindeloopbaanbarema BBA en A11. Het niet kunnen afstemmen van zijn levensstijl op de financiële verloning waar hij recht op heeft of meent op te hebben, maakt volgens verzoeker “dat het middelerwijl ontberen er van een ernstig nadeel is dat moeilijk te herstellen valt”.

Verzoeker wijst voorts op het verschil in wedde tussen zijn vorige job (bij de Vlaamse belastingdienst) en zijn huidige functie bij de federale politie en op zijn motivatie bij zijn overstap naar de politie, alwaar hem verzekerd werd dat hij nog carrière kon maken. Hij stelt voorts dat hij reeds in juni 2007 aan de selectieproef van het statutair examen deelnam, terwijl pas in 2010 een niveauproef werd georganiseerd, en hij hierdoor al een tweetal jaren was kwijt gespeeld. Verzoeker stelt dat hij aldus reeds jarenlang financieel nadeel ondervindt en “dat het op dergelijke wijze verder verhinderd te worden om – naast het invullen van een interessantere job – meer inkomen te verwerven een tergend aspect gekregen heeft hetwelk naast een zuiver materieel aspect ook een moreel aspect kent hetwelk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt”.

5.3. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij vooreerst op de late carrièrewissel van verzoeker, die op 54-jarige leeftijd bewust heeft gekozen voor een functie bij de federale politie, daarbij wetende dat hij opnieuw examens diende af te leggen en dat de kans bestond dat hij niet zou slagen voor één van de examens. Het financieel nadeel dat verzoeker aanhaalt, is, aldus de verwerende partij, de eigen persoonlijke en vrijwillige keuze van verzoeker.

Bovendien haalt verzoeker volgens de verwerende partij enkel een hypothetisch nadeel aan, nu de selectiecommissie in geval van een vernietiging niet verplicht is verzoeker “geschikt” te bevinden. De verwerende partij wijst er op dat, zelfs indien verzoeker geschikt wordt bevonden en zijn brevet haalt, hij nog steeds dient mee te doen aan de selectieprocedures die georganiseerd worden voor de openstaande functies niveau A waarvoor hij mobiliteit aanvraagt. Volledigheidshalve wijst de verwerende partij er op dat niets verzoeker belet om deel te nemen aan het volgende vergelijkend examen voor bevordering door overgang naar een hogere graad. Aangezien deze examens in principe regelmatig worden uitgeschreven, wordt hem aldus zeker nog een kans geboden alvorens hij op pensioen gaat. Wat de mogelijke loopbaanvertraging betreft, wijst de verwerende partij op de rechtspraak van de Raad van State dat het nadeel dat voortkomt uit die vertraging inherent is aan elke gemiste kans op een bevordering en is die in beginsel niet moeilijk te herstellen. Voor zover verzoeker aanhaalt dat hij gefnuikt wordt in zijn ambitie om in Brussel te gaan helpen aan een betere organisatie, merkt de verwerende partij nog op dat het niet evident is om op vier jaar (de tijd die nog rest voor verzoeker) een betrekking van niveau A te bekomen, de nodige ervaring hierin op te doen om meteen nadien zijn stempel te kunnen drukken op het beleid en dit niet kortstondig. Bovendien gaat elke carrièrewending gepaard met heel wat onzekerheden en kon aan verzoeker niet gegarandeerd worden dat hij op korte termijn niveau A zou worden. De verwerende partij stelt dat enkel het bestaan van een bevorderingsprocedure die in principe regelmatig georganiseerd wordt, gegarandeerd kan worden.

5.4. In zoverre verzoeker het verlies van een kans om in een functie van niveau A (adviseur, sectiechef, ...) te worden benoemd als nadeel aanvoert, dient opgemerkt dat het louter feit een benoeming te mislopen, in beginsel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Elke deelname aan een selectie houdt immers het risico in niet gekozen te worden en alzo niet in de geambieerde functie te worden benoemd. Bovendien merkt de verwerende partij op het eerste gezicht terecht op dat een eventuele schorsing van de bestreden beslissing en een eventuele geschikt verklaring van verzoeker nog niet met zich meebrengt dat hij automatisch zal worden benoemd, doch zal hij voor de beoogde functie(s) eerst in

concurrentie met andere kandidaten komen en pas na een selectie kans maken op de beoogde benoeming(en). Het betoog van verzoeker dat erop neerkomt dat hij het risico loopt dat het om zijn laatste benoemingskans gaat, overtuigt niet, aangezien hij 60 jaar is en aldus nog vijf jaar van de normale pensioengerechtigde leeftijd is verwijderd, zodat niet kan aangenomen worden dat binnen die termijn niet op nuttige wijze een vernietiging van de bestreden beslissing kan tussenkomen. Tevens kan verzoeker voorkomen dat de bevorderingsprocedure tot definitieve gevolgen leidt door de benoemingen die eruit voortkomen te bestrijden.

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij gefnuikt wordt in “zijn ambitie om in Brussel te gaan helpen aan een betere organisatie van de federale politie als leidend ambtenaar”, merkt de verwerende partij eveneens terecht op dat dit veeleer het gevolg is van de late carrièrewissel van verzoeker (meer bepaald op 54-jarige leeftijd) en dat dit een vrije en bewuste keuze van verzoeker was, waarbij hij wist dat hij opnieuw aan allerhande examens diende mee te doen. Verzoeker wist (of diende althans te weten) dat er altijd een kans bestond dat hij niet zou slagen voor één van de examens.

Wat de mogelijke loopbaanvertraging betreft, wijst de verwerende partij op goede gronden op de rechtspraak van de Raad van State dat het nadeel dat voortkomt uit die vertraging inherent is aan elke gemiste kans op een bevordering, en is die in beginsel niet moeilijk te herstellen.

Verzoeker maakt voorts gewag van een financieel nadeel. Het (nog) niet kunnen afstemmen van zijn levensstijl op een financiële verloning waarop men meent recht te hebben, maakt geenszins een bijzondere omstandigheid uit die het aanvaarden ervan als moeilijk te herstellen verantwoordt. Het ontberen van een aangepaste levensstijl is immers inherent aan elk financieel nadeel. Er is in deze geen reden om er anders over te oordelen.

Voor zover verzoeker wijst op het verschil in wedde tussen zijn vorige job (bij de Vlaamse belastingdienst) en zijn huidige functie bij de federale politie en de omstandigheid dat hij reeds jarenlang financieel nadeel ondervindt, is dit het gevolg van zijn eigen keuze om op 54-jarige leeftijd van werk te veranderen, doch niet van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker twee jaar kwijt zou zijn gespeeld doordat pas in 2010 een bevorderingsexamen werd georganiseerd, lijkt het hiervoor aangevoerde

nadeel overigens niet te verantwoorden nu hij niet betwist dat hij overeenkomstig artikel 7.4.12 van het RPPol als personeelslid van niveau B hoe dan ook slechts tot de selectie voor het brevet van overgang naar niveau A kon worden toegelaten mits hij over ten minste twee jaar niveauanciënniteit in niveau B beschikte.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond, zodat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen